

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ХАДЖИБАКАЛОВ срещу БЪЛГАРИЯ

(Жалба no. 58497/00)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

8 юни 2006

ОКОНЧАТЕЛНО

08/09/2006

Решението става окончателно при обстоятелствата по Член 44 § 2 на Конвенцията. Може да е предмет на редакторска преработка.

По делото Хаджибакалов срещу България,

Европейският съд по човешките права (Пето отделение), на заседание в състав:

Г-н П. ЛОРЕНЦЕН, *Председател*,

г-жа С. БОТУШАРОВА,

г-н К. ЮНВИРТ,

г-н В. БУТКЕВИЧ,

г-ца М. ЦАЦА-НИКОЛОВСКА,

г-н Р. МАРУСТ,

г-н ДЖ. БОРЕГО БОРЕГО, *съдиш*,

и г-жа К. УЕСТЕРДИК, *Секретар на отделението*,

След като се оттегли на заседание на 15 май 2006,

представя следното решение, постановено на горепосочената дата:

ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (по. 58497/00) срещу Република България, заведена в Съда на основание Член 34 от Конвенцията за защита на човешките права и основните свободи (“Конвенцията”) на 7 април 2000 г. от г-н Иван Самуилов Хаджибакалов, български гражданин, роден през 1992 и живущ в Пловдив (“жалбоподател”).

2. Жалбоподателят е представляван от г-н М. Екимджиев и г-ца С. Стефанова, адвокати, практикуващи в Пловдив. Българското правителство (“Правителството”) е представлявано от своя агент- г-ца М. Караджова от Министерство на правосъдието.

3. На 8 декември 2004 Съдът реши да уведоми Правителството за жалбата. В приложение на Член 29 § 3 от Конвенцията, той реши да се произнесе едновременно по допустимостта и съществуто и.

4. На 1 април 2006 делото е определено за разглеждане от новоконституираното Пето отделение (Правило 25 § 5 и Правило 52 § 1).

ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО**

5. На 25 ноември 1993 братът на жалбоподателя завежда молба в Пловдивски районен съд с искане за делба на три златни монети, наследени от него и жалбоподателя от покойната им майка. Съдът дава

ход на делото на 5 април 1994 и очевидно връчва препис от молбата на жалбоподателя около тази дата.

6. Първото заседание е проведено на 15 юни 1994. Съдът изслушва жалбоподателя и ищеца, приеме определени документи като доказателство и дава на ищеца отсрочка, за да призове двама свидетели..

7. Заседанието, насрочено за 24 октомври 1994 е отложено поради неявяване на свидетелите на ищеца заради заболяване на единия и заетостта на другия.

8. Следващото заседание е проведено на 19 януари 1995. Съдът изслушва жалбоподателя, ищеца и двамата свидетели, призовани от ищеца. Жалбоподателят иска отсрочка, за да призове двама свидетели. Съдът дава такава отсрочка, но глобява жалбоподателя за забавяне на производството.

9. Последното заседание е проведено на 28 март 1995. Съдът изслушва двамата свидетели, призовани от жалбоподателя и признава един документ за доказателство. Той също така изслушва заключителните аргументи на страните.

10. С решение от 11 юли 1995 Пловдивският районен съд разрешава делбата на трите монети на два равни дяла. Той разпорежда експертна оценка на стойността на монетите. Съдът постановява, че майката на жалбоподателя е притежавала три златни монети, които е оставила в негова собственост, както свидетелстват свидетелските показания на двама свидетели.

11. На 20 октомври 1995 жалбоподателят обжалва решението пред Пловдивски окръжен съд.

12. Пловдивският окръжен съд провежда заседание на 9 януари 1996. Той не събира нови доказателства, изслушва заключителните изявления на страните и отлага произнасянето на решението.

13. С решение от 24 януари 1996 Пловдивският окръжен съд отменя решението на Пловдивски районен съд и отхвърля иска за делба на монетите. Той постановява, че заключенията на по-нисшия съд са основани на недостатъчни доказателства.

14. На 23 февруари 1996 братът на жалбоподателя подава молба за преглед по реда на надзора пред Върховния съд.

15. Върховният съд провежда заседание на 12 септември 1996. Той отбелязва, че както жалбоподателя, така и ищеца са надлежно призовани, но не са се явили и отлага произнасянето на решение.

16. С решение от 24 септември 1996 Върховният съд отменя решението на Пловдивски окръжен съд и връща делото за ново разглеждане. Той постановява, че отменяйки решението на Пловдивски окръжен съд за доказателствена недостатъчност и после отхвърляйки окончателно искането за делба на монетите, без да събере допълнителни доказателства, Пловдивският окръжен съд е допуснал

сериозно нарушение на Член 208 § 2 от Гражданско-процесуалния кодекс (виж параграф 41 по-долу).

17. След връщането Пловдивският окръжен съд насрочва заседание за 22 януари 1997. Заседанието е трябвало да се отложи поради невъзможността на жалбоподателя да присъства по болест.

18. Пловдивският окръжен съд провежда заседание на 16 април 1997. Той изслушва заключителните пледоарии на страните и отлага произнасянето на решение.

19. С решение от 10 юни 1997 Пловдивският окръжен съд отменя решението на Пловдивски районен съд от 11 юли 1995 и решава да разгледа делото по същество, както предвижда Член 208 § 2 от Гражданско-процесуалния кодекс (виж параграф 41 по-долу).

20. Двете заседания, насрочени за 8 октомври 1997 и 21 януари 1998 са отложени поради нередовното призоваване на жалбоподателя.

21. На 15 май 1998 е проведено заседание. Съдът отбелязва, че двама от членовете на съдебния състав, разглеждащ делото са участвали в производството преди връщането на делото от Върховния съд. Съответно, той решава те да бъдат заменени и отлага делото.

22. Следващото заседание се провежда на 6 юли 1998. Ищецът не се явява. Съдът изслушва заключителното изявление на жалбоподателя и отлага произнасянето на решение.

23. С постановление от 10 юли 1998 Пловдивският окръжен съд подновява устното производство по молба на ищеца като констатира, че поради заболяване, последният е имал основателна причина да отсъства от заседанието от 6 юли 1998. Съдът също така дава отсрочка на страните, за да призоват допълнителни свидетели.

24. Съдът провежда заседание на 23 октомври 1998. Той разпитва един свидетел, призован от ищеца и един свидетел, призован от жалбоподателя, и изслушва заключителните аргументи на страните.

25. С решение от 1 декември 1998 Пловдивски окръжен съд отхвърля искането за делба на монетите.

26. На 1 февруари 1999 братът на жалбоподателя завежда молба за преглед по реда на надзора пред Върховния касационен съд. (през 1997 бившият Върховен съд е разделен на Върховен касационен съд и Върховен административен съд).

27. Върховният касационен съд провежда заседание на 15 ноември 1999. Той отбелязва, че независимо, че са надлежно призовани, жалбоподателят и ищецът не се явяват и отлага вземането на решение.

28. С решение от 9 декември 1999 Върховният касационен съд отменя решението на Пловдивски окръжен съд и разрешава делбата на монетите.

29. Производството продължава пред Пловдивски районен съд. На 29 май 2000 се провежда заседание. Съдът отбелязва, че братът на жалбоподателя е починал и конституира неговите трима наследници

като страна по делото. Той разпитва вещото лице за стойността на монетите и приема заключението му като доказателство. След това продължава с изготвянето на проект за разделителен протокол за подялба на монетите между жалбоподателя и наследниците на брат му и отлага вземането на решение.

30. С решение от 2 юни 2000 Пловдивски районен съд финализира предложението за делба на монетите, решавайки да присъди две монети на едната страна по делото и една монета- на другата. Страната, получила две монети трябвало да заплати на другата стойност, равна на разликата между дяловете. Въпросът за присъждането на страните на съответните дялове трябвало да се реши с жребий.

31. На 27 юни 2000 жалбоподателят обжалва пред Пловдивски окръжен съд. Той завежда жалбата в Пловдивски районен съд съгласно релевантните правила на гражданската процедура. На 30 юни 2000 Пловдивски районен съд дава указания на жалбоподателя да конкретизира основанията за обжалването и на 5 септември 2000 обявява жалбата за недопустима, постановявайки, че жалбоподателят не е направил това. Жалбоподателят обжалва това решение на 20 ноември 2000. С решение от 21 декември 2000 Пловдивски окръжен съд отхвърля жалбата като недопустима. Тогава жалбоподателят обжалва пред Върховния касационен съд. На 19 април 2001 Върховният касационен съд допуска обжалването и връща делото на Пловдивски окръжен съд с указанието да разгледа по същество жалбата срещу решението от 5 септември 2000 на Пловдивски районен съд. След като е направил това, Пловдивски окръжен съд допуска жалбата и постановява, че обжалването срещу решението на Пловдивски районен съд от 2 юни 2000 е валидно. В тази връзка той преминава към разглеждане на делото по същество.

32. Пловдивският окръжен съд провежда заседание на 22 октомври 2001. По искане на жалбоподателя той разпорежда да се извърши допълнителна експертиза за стойността на монетите.

33. Следващото заседание е проведено на 4 декември 2001. Съдът разпитва вещото лице и приема доклада му като доказателство. Изслушва и заключителните аргументи на страните.

34. С решение от 4 януари 2002 Пловдивски окръжен съд потвърждава решението от 2 юни 2000 на Пловдивски районен съд.

35. На 15 февруари 2002 жалбоподателят обжалва по точки от закона пред Върховния касационен съд. Той завежда жалбата при Пловдивски окръжен съд съгласно изискването на релевантните правила на гражданската процедура. На 20 февруари 2002 Пловдивски окръжен съд му дава указания да заплати изискваната такса. Жалбоподателят не прави това и с решение от 22 март 2002 Пловдивски окръжен съд обявява жалбата за недопустима

36. Тогава, производството продължава пред Пловдивски районен съд. На заседанието, проведено на 21 май 2002, страните теглят жребий, чрез който е определено жалбоподателя да получи една монета, а наследниците на брат му да получат две монети. Съдът потвърждава разпределението на дяловете.

37. Жалбоподателят обжалва тегленето на жребий, но на 10 юли 2002 Пловдивски окръжен съд му дава указания да конкретизира обжалваното решение или определение. Жалбоподателят не прави това и на 30 септември 2002 Пловдивският районен съд обявява жалбата му за недопустима. Жалбоподателят не завежда други жалби.

II. РЕЛЕВАНТНО ВЪТРЕШНО ПРАВО

38. Производството по делба на имущество се ръководи от Член 278 до 293а на Гражданско-процесуалния кодекс. То има две фази.

39. През първата фаза съдът трябва да установи броя и самоличността на съсобствениците и предметите- обща собственост, които трябва да се поделят, а също така и частта на всеки съсобственик (Член 282 § 1).

40. През втората фаза съдът извършва делбата, която може да бъде направена или чрез определяне коя вещ на кой съсобственик се присъжда (Член 287 и 289), или чрез публична продажба на неделимото имущество и разпределяне на приходите между съсобствениците (Член 288). През втората фаза на производството, съдът може също да вземе предвид ред допълнителни елементи, като възстановяване на разходите, които са направили съсобствениците по отношение на делимото имущество, овъзмездяване за изключително ползване на имуществото от един или повече съсобственици в изчакване на неговата делба (Член 286 § 1), или временно ползване на имуществото по време на висящото производство (Член 282 § 2).

41. Другите релевантни разпоредби на Гражданско –процесуалния кодекс гласят следното:

Член 208 (в сила през разглеждания период)

“Второинстанционният съд разглежда жалбата в открито заседание, изслушва страните и ако решението [на по-нисшия съд] подлежи на отмяна, съдът го отменя и постановява ново решение по съществуващото дело.

Ако основанията за отмяна [на решението на по-нисшия съд] налага събирането на доказателства, второинстанционният съд отменя решението и постановява ново решение по същество на делото, след като събере доказателства.

...”

Член 217а (в сила от юли 1999)

“1. Във всяко положение на делото, включително и след приключване на пренията, всяка от страните може да подаде жалба за бавност, когато неговото разглеждане, постановяване на решение или изпращане на подадена срещу решението жалба се забавя необосновано.

2. Жалбата за бавност се подава направо до по-горния съд, без да се връчват преписи на противната страна и без заплащане на държавни такси. Подаването ѝ не се ограничава с никакъв срок.

3. Председателят на съда, пред който е подадена жалбата, изисква делото и я разглежда незабавно в закрито заседание. Указанията му по действията, които трябва да извърши съдът, са задължителни. Определението не подлежи на обжалване и се изпраща незабавно заедно с делото на съда, срещу който е подадена жалбата.

4. При констатирана бавност председателят на по-горния съд може да направи предложение до дисциплинарния състав на Висшия съдебен съвет за осъществяване на дисциплинарна отговорност.”

ПРАВОТО**I. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА**

42. Жалбоподателят твърди, че продължителността на производството не изпълнява изискването за разумен срок на Член 6 § 1 от Конвенцията, който гласи като релевантно:

“Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения има право на.....публично гледане в разумен срок от ... съд...”

43. Правителството оспорва това твърдение.

A. Допустимост

44. Съдът отбелязва, че жалбата не е явно необоснована по смисъла на Член 35 § 3 от Конвенцията. Той също отбелязва, че тя не е недопустима на друго основание. Следователно, трябва да се обяви за допустима.

В. Същество

1. Периодът, който следва да се разглежда

45. Правителството счита, че производството е започнало на 5 април 1994, когато Пловдивски районен съд открива делото и е приключило на 21 май 2002, когато страните по делото теглят жребий, за да определят разпределението на спорните монети.

46. Според жалбоподателя, производството е започнало на 25 ноември 1993, когато ищецът завежда молбата си. Той се съгласява, че е приключило на 21 май 2002.

47. Съдът подчертава, че в гражданското производство, разумният срок, който третира Член 6 § 1 обикновено започва да тече от момента на завеждане на иск пред съда (виж при другите власти *Poiss v. Austria*, решение от 23 април 1987, серия А по. 117, параграф 102, § 50 *in limine*). Обаче, отбелязвайки, че жалбоподателят е бил ответник в разглежданото производство и че не е ясно на коя дата му е връчен препис на молбата като по този начин той е информиран за него, по това дело Съдът ще подходи с презумпцията, че периодът, който следва да се разглежда, започва на 5 април 1994 (виж горния параграф 5). Съдът отбелязва също, че жалбоподателят е обжалвал решението от 21 май 2002 и че то не е влязло в сила до 30 септември 2002, когато жалбата е обявена за недопустима. Той, съответно, заключава, че срокът, който трябва да се вземе предвид приключва на тази последна дата (виж параграфи 36 и 37 по-горе). Следователно, този период е продължил почти осем години и половина.

2. Разумност на продължителността на производството

48. Разумността на продължителността на производството трябва да се прецени в светлината на обстоятелствата по делото и като се отчитат следните критерии: сложност на делото, поведение на жалбоподателя и компетентните власти, интересът на жалбоподателя в спора (виж при другите власти, *Goc v. Poland*, по. 48001/99, § 33, 16 април 2002).

49. Страните представят аргументи относно начина, по който различните критерии, използвани от Съда в този контекст, трябва да се прилагат в настоящия случай.

50. В началото, Съдът отбелязва, че отличителна черта на този случай е, че производството по делба на имущество в България се състои от две фази. През първата фаза съдилищата трябва да установят самоличността и броя на съсобствениците, броя на вещите, които трябва да се поделят и частта на всеки съсобственик. През втората фаза съдилищата извършват делбата (виж горните параграфи 38-40). Поради това изглежда, че по начина, по който е структурирано

производството за делба на имущество, то може да отнеме повече време от една обикновена гражданска процедура. Все пак, това не оправдава цялостната продължителност на производството (виж, *mutatis mutandis*, *Goc*, цитиран по-горе, § 36), тъй като държавата има общото задължение да организира правната си система така, че да гарантира спазване на изискванията на тази разпоредба, включително, това за гледане в разумен срок (виж скорошни решения при властите, *Kitov v. Bulgaria*, no. 37104/97, § 73, 3 април 2003; и *Krastanov v. Bulgaria*, no. 50222/99, § 74, 30 септември 2004).

51. Правният спор в процесното дело не е с фактическа или правна сложност. Производството не касае множество движима или недвижима собственост или голям брой съсобственици. Напротив, то се отнася единствено за три златни монети, като страните по делото- за разлика от ситуациите, които се получават при типично производство за делба на имущество- са били само две- жалбоподателя и брат му. Освен това, не е имало странични или предварителни спорни въпроси, които е трябвало да се решават от съдилищата – като родство, неправомерно обогатяване, обезсилване на клаузи от завещание и др., какъвто е случаят при много производства за делба на имущество. Единственият елемент, който придава на делото известна фактическа сложност, е необходимостта от експертно становище за стойността на монетите (виж горните параграфи 10 и 29).

52. Жалбоподателят е отговорен за някои от забавите, като тези, произтичащи от закъснялото му искане за отлагане, за да призове свидетели, което е направено на 19 януари 1995, неявяването му на изслушването на 22 януари 1997, неплащането на изискваната такса за подаване на молба за преглед по реда на надзора на решението на Пловдивски окръжен съд от 4 януари 2002 и неконкретизирането на решението или определението, оспорвано от него в жалбата от 10 юли 2002 (виж горните параграфи 8, 17, 35 и 37). Като цяло, на тях се дължи забава от почти девет месеца. От друга страна, Съдът счита, че дори и производството да е продължило по-дълго поради обжалванията на жалбоподателя (виж параграфи 11, 14, 26, 31, 35 и 37 по-горе), тази забава е в резултат от оправдано упражняване на процедурните му права, а не от желание от негова страна да попречи на бързото решаване на спора. Във всеки случай, Съдът не е убеден, че тези забави са били такива, че да оправдаят цялостната продължителност на производството (виж горещитирания *Goc*, § 39).

53. Властите носят отговорност за различни забави. Например, по време на първото производство за преглед по реда на надзора, Върховния съд е насрочил заседанието за след шест месеца от подаване на молбата. Двете заседания, насрочени от Пловдивски окръжен съд за 8 октомври 1997 и 21 януари 1998 е трябвало да бъдат отложени поради нередовното призоваване на жалбоподателя, което

довежда до забава от седем месеца. Заседанието, насрочено от същия съд за 15 май 1998 трябвало да бъде отложено поради необходимостта да се заменят двама съдии, за да се избегнат съмнения за безпристрастност. По време на второто производство за преглед по реда на надзора, Върховният касационен съд е провел заседание над девет месеца след завеждането на молбата. Неоснователният отказ на Пловдивските районен и окръжен съд да разгледат жалбата на жалбоподателя срещу бившето решение от 2 юни 2000 отнема още петнадесет месеца (виж горните параграфи 20, 21, 27 и 31).

54. Още един източник на забава е погрешният подход на Пловдивски окръжен съд през второинстанционното производство. Както е отбелязано от Върховния съд, съдът не взел предвид релевантните процедурни правила и след отмяната на решението на по-нисшото съдилище за доказателствена недостатъчност, не продължава разглеждането на делото по същество. Това налага връщане на делото при него с указанията да направи това, което довежда до забава от още осем месеца (виж горните параграфи 16 и 41).

55. С оглед на гореизложеното и отбелязвайки, че на вътрешните съдилища са били необходими над осем години, за да се освободят от едно относително просто дело, Съдът заключава, че продължителността на производството не отговаря на изискването за разумен срок на Член 6 § 1.

56. Следователно, има нарушение на Член 6 § 1.

II. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 13 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

57. Жалбоподателят се оплаква на основание Член 13 от Конвенцията за липсата на ефективно вътрешноправно средство за защита срещу твърдяната прекомерна продължителност на производството. Член 13 предвижда:

“Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в тази Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции.”

A. Допустимост

58. Съдът отбелязва, че оплакването не е явно необоснована по смисъла на Член 35 § 3 от Конвенцията. Освен това отбелязва, че не е недопустимо на друго основание. Следователно, то трябва да се обяви за допустимо.

В. Същество

59. Правителството твърди, че не възниква спорен въпрос на основание Член 13, тъй като оплакването на жалбоподателя на основание Член 6 § 1 не е приемливо. Алтернативно, те изтъкват, че “жалбата за бавност” по новия Член 217а на Гражданско–процесуалния кодекс осигурява средство за защита в това отношение.

60. Жалбоподателят твърди, че даже да се предположи, че “жалбата за бавност” би могла да ускори производството след 1999, което е доста съмнително, тя не би могла да го овъзмезди за вече натрупаните забави към този момент. Във всеки случай, не е имало възможност да се получи компенсация за тези забави.

61. Отчитайки констатациите си в параграф 55 по-горе, Съдът счита, че жалбата по Член 6 § 1 е приемлива. Следователно, Член 13 е приложим. Той отбелязва, че в няколко дела (виж *Djangozov v. Bulgaria*, no. 45950/99, § 51, 8 юли 2004, *Rachevi v. Bulgaria*, no. 47877/99, § 65, 23 септември 2004; и *Dimitrov v. Bulgaria*, no. 47829/99, § 77, 23 септември 2004) той е констатирал, че до юли 1999 – над пет години след началото на разглежданото производство–българското право не е осигурявало вътрешноправни средства за защита срещу прекомерна продължителност на гражданските производства. Съдът не намира за необходимо да разгледа дали “жалбата за бавност” на основание Член 217а от Гражданско–процесуалния кодекс, влязла в сила през юли 1999 (виж горния параграф 41), по принцип е ефикасно средство за защита. Даже да предположим, че е такава, всяко решение, постановено по тази разпоредба, което би могло да ускори гледането на делото, не би могло да навакса за настъпилите преди въвеждането му забави, които вече са оказали значително влияние върху цялостната продължителност на производството (виж *Djangozov*, § 52; *Rachevi*, § 67; и *Dimitrov*, § 78, цитирани по-горе). Съдът също отбелязва, че според българското право, няма възможност да се получи компенсация за прекомерна продължителност на гражданско производство (виж *Djangozov*, § 58; *Rachevi*, § 103; и *Dimitrov*, § 82, всички, цитирани по-горе).

62. Следователно, има нарушение на Член 13 от Конвенцията.

III. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

63. Член 41 от Конвенцията предвижда:

“Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение. Съдът,

ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

А. Вреди

64. Жалбоподателят претендира за 10,000 евро (EUR) като обезщетение за неимуществени вреди, причинени от нарушенията, установени по настоящото дело.

65. Правителството оспорва тази претенция.

66. Съдът счита, че жалбоподателят сигурно е понесъл неимуществена вреда. Като отсъжда по справедливост, той му присъжда 600 EUR , плюс всяка една такса, дължима върху тях.

В. Разходи и разноски

67. Жалбоподателят също така претендира за EUR 1,993 за разходи и разноски, направени по време на производството пред Съда. Той моли всяка сума присъдена по тази глава, да се изплати по банковите сметки на адвокатите му.

68. Правителството оспорва тази претенция.

69. Според съдебната практика на Съда, жалбоподател има право на възстановяване на разходите само доколкото е доказано, че са направени фактически и по необходимост и са в разумен размер. В настоящия случай, като се отчита информацията, с която разполага и горните критерии, Съдът намира за разумно да присъди сумата от EUR 600, плюс всяка една такса, дължима върху тях. Тази сума да се изплати по банковата сметка на адвокатите на жалбоподателя- г-н М. Екимджиев и г-ца С. Стефанова в България.

С. Лихва за просрочване

70. Съдът намира за уместно, лихвата за просрочване да е базирана на пределната лихва по заеми на Централната европейска банка, към които следва да се добавят три процентни пункта.

**КАТО ВЗЕ ПРЕДВИД ГОРЕПОСОЧЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ,
СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО**

1. *Обявява* жалбата за допустима;
2. *Установява* нарушение на Член 6 § 1 от Конвенцията;

3. *Установява* нарушение на Член 13 от Конвенцията;
4. *Отсъжда*
- (а) Ответната държава следва да заплати на жалбоподателя в тримесечен срок от датата на влизане на решението в сила, съгласно член 44, § 2 от Конвенцията, следните суми, които да бъдат превърнати в български лева по курса към датата на плащане:
 - (i) EUR 600 (шестстотин евро) за неимуществени вреди;
 - (ii) EUR 600 (шестстотин евро) за разходи и разноси, които да бъдат изплатени по банковата сметка на адвокатите на жалбоподателя- г-н М. Екимджиев и г.-ца С. Стефанова в България;
 - (iii) евентуално дължимите данъци и такси върху посочените по-горе суми;
 - (б) от датата на изтичане на гореспоменатите три месеца до разплащането, ще се дължи проста лихва върху сумата при ниво, равно на пределната лихва по заеми на Централната европейска банка по време на просрочения период плюс три процентни пункта;
5. *Отхвърля* останалата част от претенцията на жалбоподателя за обезщетение по справедливост.

Изготвено на английски език и известно писмено на 8 юни 2006 г., в съответствие с член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудиа УЕСТЪРДИЙК
Секретар на Отделението

ПЕЕР ЛОРЕНЦЕН
Председател